

POESEN GESCHIEDENIS. DOOR
PANS SALOMONS. † † † † † †

Toen ze pas „aangekomen” waren — zóó van meisjes-onder-moeder-heerschappij opeens onafhankelijke studenten — hadden ze, dronken van vrijheid, hun huishoudentje tot 'n soort paradijsstaat willen terugbrengen, en toen Bep gemerkt had, dat er muizen achter het behangsel huisden, had ze voorzichtig stukjes kaas en spek in hoekjes op den grond gelegd, en telkens gingen ze zachtjes kijken, of er al aan geknabbeld was, en hun grootste vreugde was, als ze zoo 'n klein wijsneuzig grijs beestje met z'n lange staart, juist bezig zagen 'n stuk weg te nemen. In hun blijheid te lèven, wilden ze elken mede-lever goed doen. Maar inplaats van in bescheidenheid dankbaar aan te nemen, werden de muisjes erg brutaal; 'snachts ravotten ze zóó achter het behangsel, dat de meisjes er niet van slapen konden; niet tevreden met wat hun gegeven werd, knabbelden ze aan alles, tot aan Titi's dictaatcahiers toe, wat vooral fnuikend was, omdat het 'n duidelijke aanklacht was, dat die nogal eens lang ongebruikt bleven liggen, en Lou, die dicht bij 'n gat in 't behang sliep, beweerde, dat ze ze zelfs eens over haar kussen had zien loopen.

„Als we 's 'n poes namen,” raadde Tiet.

Maar Bep was triestig. „'t Is net de arbeiders-kwestie,” zei ze, „jaren onderdrukt... en dan zijn ze de vrijheid niet meer waard... maken misbruik.”

„Ik weet wel iemand, die jonge katjes wacht,” brak Lou, die practisch was, de philosophie af.

„Wacht! dat kan nog zoo lang duren.”

„Ja maar,” zei Bep, „als de poes de muisjes dan eens opeet.”

„Wel nee, we zullen 'm vegetarisch opvoeden, dan maakt hij ze alleen maar bang.”

En op 'n avond, laat al, kwam Bep in 'n klein rammel-coupétje van 't station naar huis schommelen, 'n met 'n zak bekleedde mand op haar schoot, waarvan het bovenvlak telkens in golvende beweging kwam.

Tiet was alleen thuis (want Lou was bij

haar zuster te logeeren) en deed direct de deur open, in opgewonden spanning: „Hèb je 'm?”

„Ja, 'n heele sjouw,” en voorzichtig zette Bep de mand op den grond, „'t mensch woonde wel 'n kwartier van 't statton — en toen de reis — en toen weer hierheen, hij was gelukkig nogal kalm.”

„Hoè is-tie?”

„O, snoezig, zwart en wit... niet precies symetrisch, maar erg aardig... het wit loopt als 'n japon, die op zij dichtgaat... Maar je kunt 't zelf zien, heb je 'n schaar?”

Ze knielden samen bij de mand, waarvan juist de bekleeding weer druk bewoog, Bep zocht 'n opening om met lostornen te beginnen, toen Tiet opeens bang haar hand op haar arm legde: „Zeg Bep, zou 't niet gevaarlijk zijn? Zoo'n lange reis... als hij 's wild was en je naar je keel vloog...”

Bep weifelde: „Ik heb nooit 'n poes bijgewoond,” zei ze, „ik heb er geen verstand van.”

„Was Lou er maar, die weet wel met poesen om te gaan,” jammerde Tiet zenuwachtig, „nee Bep, niét doen, ik ben bang.”

„Nou, dan ga 'k Lou even halen; dat beest kan er van nacht toch niet in blijven zitten; ik ben zóó terug...”

Tiet bleef alleen naast de mand, en ze was angstig; er kòn wel niets gebeuren, maar ze had toch aldoor visioenen van reusachtige katers, zwart met fel-groene oogen, die opvlogen tegen haar aan en 't leek haar, dat 't veel beter zou geweest zijn, als ze maar rustig tusschen de muizen waren blijven voortleven. Het luchtte haar bepaald op, toen Lou verscheen, die 't geval eer grappig scheen te vinden. „Waar is het monster?” spotte ze, „ga allemaal op zij; ik zal alleen m'n leven wagen.”

Onder 't scheuren van het touw, langzaam in de rondte, stond alles bewegenloos in de kamer; Tiet hield haar hoofd éven achterover, dat hij tenminste niet direct in haar gezicht zou springen. „Pas op je handen Lou,” waarschuwde Bep, „hij zal toch zeker krabben.”

Lou sloeg den doek terug met 'n gebaar, of ze 'n standbeeld onthulde: stil snorrend lag poes in de rondte gerold en knipoogde vriendelijk tegen het licht.